

THEA DJORDJADZE
QUIET SPEECH
IN WIDE CIRCULATION

SCREENING ROOM
ANNA FRANCESCHINI

05.02.2011 - 13.03.2011

Nederlands

Met *Quiet speech in wide circulation* stelt de Georgische kunstenaar Thea Djordjadze (°1971, Tbilisi) in KIOSK haar eerste Belgische solotentoonstelling voor. De titel van de tentoonstelling verwijst naar de oorspronkelijke ingebruikname van de ruimte als anatomisch auditorium, naar het idee van een cirkelvormig theater waarin een zacht spreken reeds een wijde weerklank kan hebben.

De kunstenaar smeedde vlakke, slanke structuren die de grondoppervlakte van de hemicycle innemen als tegenwicht voor de indrukwekkende architectuur met zijn opwaartse, neoclassicistische koepelvorm. Deze met ijzer, glas of plaaster bedekte stalen dragers laten zich vertalen als ligbedden, als een soort zonnedek waarop de bezoeker zich kan neerleggen en de tijd nemen om de sculpturen al meanderend in zich op te nemen. De verbeelding neemt het over en ontdekt tal van formele associaties tussen de werken onderling en de ruimte rondom.

Kneedbare materialen als plaaster, tapijt, schuimrubber en vilt laten zich ondersteunen of omringen door structuren van staal of glas die refereren aan de vormentaal van het klassiek modernisme. Hun klare lineariteit staat in contrast met de organische en amorfe, 'onvoltooide' oppervlakten. Al deze elementen samen vormen een precies uitgebalanceerd geheel van materialen, vormen, en gesculptureerde of gevonden objecten die worden omgeplooid tot een nieuw metafysisch resultaat. De sporen van de kunstenaar blijven hierbij onmiskenbaar zichtbaar. Het zijn restanten van het onafgebroken ruimtelijk en sculpturaal onderzoek dat eraan voorafging, van een ritueel waarbij de objecten telkens opnieuw geïnterpreteerd en de materialen definitief gemanipuleerd worden.

De kleine, maar zelfzekere sculpturen lijken voor de kunstenaar te functioneren als studieobjecten die pas in de tentoonstellingsruimte zelf tegenover elkaar gezet kunnen worden. Elkaar aftastend in hun tijdelijkheid en fragiliteit gaan de sculpturen een constante dialoog aan met de ruimte. Een wederzijds gefluister doet de ronde waardoor ook de bezoeker ontvankelijk wordt voor zijn eigen standpunt. Een overwegend lijfelijk denken wordt in gang gezet door een geregisseerd spel tussen de fysieke aanwezigheid van het werk, deze van de kijker en de cirkelvormige ruimte waarbinnen moet gepositioneerd worden. Zoals een object dat in het water valt en kringvormige uitdrijvingen in het water doet ontstaan, zo lijkt ook Djordjadze in KIOSK de band tussen de ruimte, de sculpturen en de kijker te omcirkelen om een ontmoeting te vrijwaren – één die enkel in zijn ongrijpbaarheid gevat kan worden.

De aanpalende zijruimte toont de film *Nothing is more mysterious. A fact that is well explained* (16mm film getransfereerd naar DVD, 2010) van Anna Franceschini (°1979, Pavia). De van oorsprong Italiaanse kunstenaar beschouwt dit werk als een persoonlijke reflectie op het idee van binnenshuis leven, geïnspireerd door haar verblijf in Nederland.

De film verbeeldt het Pianola Museum in Amsterdam en de discrete, private dimensie van het interieur. Franceschini vertaalt het mechanisme van de pianola (automatische piano's die een partituur afspelen aan de hand van geperforeerde papierrollen) naar één filmische beweging die zich bij uitbreiding richt op de omgeving waarin deze instrumenten zich bevinden. De registratie speelt zich niet enkel binnen een begrensde ruimte, maar tevens binnen een zelf opgelegde filmische omkadering af. De kunstenaar limiteert zich tot twee lange camerabewegingen die de oppervlaktes van de voorwerpen in de ruimte zorgvuldig aftasten. De manier waarop de camera de lijnen en texturen van de voorwerpen uittekent, doet denken aan een 17de eeuwse Nederlands stilleven op doek. Alle aandacht gaat uit naar de picturale waarde, de stofuitdrukking van een verfromfaaide krant, het semi transparante glas of de hard opgeblonken glans van een piano, en het licht dat de aanwezigheid van de dingen omlijnt. De filmische identiteit van de ruimte tilt zich hierdoor op tot een bijna sculpturaal en tastbaar niveau. Het resultaat kan beschouwd worden als een traag afwikkelen van een visueel geheugen, een samenvatting van kunsthistorische referenties en de film zelf als een 'object in beweging'.

Courtesy Thea Djordjadze: Sprüth Magers Berlin London.

Courtesy Anna Franceschini: de kunstenaar

KIOSK